

שו"ת בענייני תפילה בזמן התפשטות מגפה

מרח הגאב"ד הרב אשר וייס שליט"א

הנה לדאבון לב בעקבות התפשטות מגפת הקורונה נסגרו אלפי בתי כנסיות בארץ ישראל וברחבי העולם היהודי, רבבות אלפי ישראל מתפללים בביתם ביחידות ובלב נשבר על שנבצר מהם להשתתף בתפילת רבים ולומר קדיש וקדושה בארץ ישראל התיירו הרשויות להתפלל בעשרה בשטח פתוח תוך הקפדה שיהיה הפרדה ראויה בין איש לרעהו, אולם בהרבה מהמנינים אין זהירים בהרחקה מספקת, האם עדיף להתפלל במנינים אלו למיניהם, או שעדיף להתפלל ביחידות. ולענ"ד ברור שצריך להתפלל ביחידות כדי למנוע כל חשש סכנה, ואבאר הלכה זו ביסודה

א

תפילה בציבור אם הוי חובה או מצוה

הנה איתא בשו"ע (או"ח סי' צ' ס"ט)

ישתדל אדם להתפלל בב"ה עם הציבור, ואם הוא אנוס שאינו יכול לבוא לב"ה, יכון להתפלל בשעה "שהציבור מתפללים, (והוא הדין בני אדם הדורים ביישובים ואין להם מנין, מ"מ יתפללו שחרית וערבית בזמן שהציבור מתפללים, סמ"ג). וכן אם נאנס ולא התפלל בשעה שהתפללו הציבור והוא מתפלל ביחיד, אעפ"כ ייתפלל בב"ה

וקדם לו הטור (שם)

"צריך להשתדל בכל כחו להתפלל עם הציבור"

ומשמע מלשון הטור והשו"ע שאין זה חיוב גמור אלא שצריך להשתדל להתפלל בציבור

ובמס' בברכות (ח' ע"א) אמרו דרב אמי ורב אסי אעפ"י דהוי תליסר בתי כנסיות בטבריה לא היו מתפללים אלא ביני עמודי היכי דהוי גרסי, ונחלקו הראשונים בכוונת הדברים

התוס' (ברכות ל' ע"ב ד"ה אין) ותלמידי רבינו יונה (שם ד' ע"א מדה"ר) בשם רבני צרפת כתבו שהיו מתפללין ביחידות בבית המדרש דעדיף טפי מתפילה בציבור בבית הכנסת, אבל הרמב"ם כתב (הל' תפילה פ"ח ה"ג)

בית המדרש גדול מבית הכנסת, וחכמים גדולים אף על פי שהיו להם בעירם בתי כנסיות הרבה לא היו "מתפללין אלא במקום שהיו עוסקין שם בתורה והוא שיתפלל שם תפלת הציבור

ומבואר דרבנן התפללו בציבור, אבל עדיף להתפלל בבית כנסת בציבור מלהתפלל ביחיד בבית המדרש

ובשאלה זו נחלקו אף השו"ע והרמ"א (שם ס"ח), והב"י כדרכו בקודש נמשך אחר הרמב"ם והרמ"א כדרכו בקודש הלך בעקבות התוס' וכתב די"א שתפלל בבית המדרש אפילו ביחיד כמבואר

ולכאורה נחלקו אם תפילה בציבור חובה היא או מעלה בעלמא, דלדעת התוס' וסייעתם דהוי מעלה בעלמא, ומעלת התפילה בבית המדרש שלומדים בו תורה גדולה ממנה, אך לשיטת הרמב"ם הוי חובה, ופשוט שאינה נדחית מפני המעלה דתפילה במקום תלמוד, וכך כתב באגרות משה (או"ח ח"א סי' ל"א)

אך באמת אפשר דאף לשיטת הרמב"ם אין כאן חובה גמורה, אלא דס"ל דמעלת התפילה בציבור שלעולם נשמעת ואיו הקב"ה מואס בה (שם ס"א) גוברת על מעלת תפילה ביני עמודי

וידעתי שבאגרות משה (ח"ב סי' כ"ז וח"ג סימן ז') כתב דתפילה בציבור הוי חיוב גמור, אך לענ"ד אין הדבר כן, אלא שראוי להשתדל בכל כחו להתפלל בציבור כמ"ש הטושו"ע

וראיתי מי שרצה להוכיח מלשון הרמב"ם שאכן מדובר בחיוב, שהרי כתב (הל' תפילה פ"ח ה"א) **"צריך אדם לשתף עצמו עם הציבור, ולא יתפלל א' ביחיד כל זמן שיכול להתפלל עם הציבור"**.

אך באמת נראה ברור אף מדבר הרמב"ם כעיקר דברינו, שהרי כך כתב רבינו משה (שם)

תפלת הציבור נשמעת תמיד ואפילו היו בהן חוטאים אין הקדוש ברוך הוא מואס בתפלתן של רבים, " לפיכך צריך אדם לשתף עצמו עם הציבור, ולא יתפלל ביחיד כל זמן שיכול להתפלל עם הציבור, ולעולם ישכים אדם ויעריב לבית הכנסת שאין תפלתו נשמעת בכל עת אלא בבית הכנסת, וכל מי שיש לו בית "הכנסת בעירו ואינו מתפלל בו עם הציבור נקרא שכן רע

אלא, הרי לן מדבריו דכל הסיבה שצריך האדם להתפלל עם הציבור אינו משום **שכך תיקנו חכמים** משום שתפילת הציבור נשמעת, וכל המתפלל מוטל עליו לעשות ככל שבידו שתפילתו תתקבל לרצון ולא תחזור ריקם, וכאשר היחיד מתפלל, אף שהקב"ה שומע תפילת כל פה, מ"מ אינו מובטח לו שתפילתו תתקבל, אבל אין הקב"ה מואס את תפילת הרבים, ותפילת הציבור לעולם נשמעת, ומשום"כ צריך להשתדל להתפלל עם הציבור

וכך נראה ברור ופשוט, דהלא רבינו הבית יוסף תמיד שם את דברי הרמב"ם עטרה לראשו, ואם בנידון דידן הב"י נאיד מדברי הרמב"ם היה מפרש זאת ומתנצל בב"י, ומדשתקי רבנן ע"כ שאין בזה מחלוקת כלל, וז"פ

ומשום כך אין ראיה אף ממה שאיתא בשו"ע (שם סט"ז) דצריך ללכת ד' מיל לפניו, ומיל לאחריו כדי להתפלל בציבור, דגם בזה נראה פשוט דכשם שצריך להשתדל בכל כחו להתפלל בציבור כך צריך אף ללכת ד' מיל במסגרת השתדלות זו

והנה בגיטין (ל"ח ע"ב) אמרו דהמשחרר עבדו עובר בעשה דלעולם בהם תעבדו, והקשו מרבי אליעזר ששחרר עבדו כדי לצרפו לעשרה, ותירצו למצוה שאני

והקשה הרמב"ן דהלא אין עשה דוחה עשה, ואין דוחה תפילה בציבור עשה דלעולם בהם תעבדו, ותירץ בבשתי דרכים

א. האיסור לשחרר עבדו יסודו במה שאין לתת מתנת חנם לעבד כנעני, וכעין איסור מתנת חנם לגוי, וכיון שרבי אליעזר לטובת עצמו שחרר עבדו כי לצרפו לעשרה לית לן בה

ב. "אין הכי נמי דאתיא האי מצוה ודוחה עשה שבתורה שכיון שבא הקדוש ברוך הוא לבית הכנסת ולא מצא שם עשרה מיד כועס (ברכות ו' ע"ב)

והרשב"א שם דחה את התירוץ הראשון של הרמב"ן, דהלא אף בגר תושב מותר לתת לו מתנה, ומקרא מלא דיבר הכתוב "לגר אשר בשערך תתננה ואכלה" (דברים י"ד כ"א), וק"ו לעבד כנעני שחייב במצוות כאשה. והרשב"א כתב דכיון דהוי מצוה דרבים דוחה איסור עשה דשחרור עבד

וכבר כתבו התוס' (פסחים נ"ט ע"א) דעשה חמור דוחה עשה קל, והוכיחו בין השאר ממה שרבי אליעזר שחרר עבדו לצרפו לעשרה, עי"ש

ולכאורה מוכח מדברי הראשונים דתפילה בציבור הוי חובה גמורה, שהרי דוחה איסור דלעולם בהם תעבדו

אך באמת נראה לענ"ד, דאין לזה כל הכרח, דשאני עשה דוחה עשה מעשה דוחה ל"ת, דמה דעשה דוחה ל"ת הוי גזה"כ אף דל"ת חמור מעשה, וכדאיתא דהדיא ביבמות (ז' ע"א), ומשום"כ רק מצות עשה גמורה דוחה ל"ת, אבל עשה חמור דוחה עשה קל, סברא הוא ולא גזה"כ, ומשום"כ אין תימה כלל דמצוה חשובה ונשגבה אף שמצד עצם ההגדרה איננו חובה גמורה תדחה עשה דהוי מצוה גמורה. וזה כוונת הרמב"ן דכין שהקב"ה כואס אם אינו מוצא עשרה בבית הכנסת תפילה בציבור דוחה עשה דלעולם בהם תעבדו, ומשום"כ חידש הרמב"ן דמצוה דרבים דוחה עשה זו

ודו"ק בכל זה

והנה מלשון הרמב"ם **שצריך** אדם לשתף עצמו עם הציבור, ויש לעיין במשמעות לשון זה. וכבר נחלקו בזה **צריך** לאודוויי קמי עשרה". הטור "גדולי רבותינו לגבי מה שאמרו (ברכות נ"ד ע"ב) לגבי ברכת הגומל ש (סימן רי"ט) דקדק מלשון זה שאינו אלא לכתחלה אבל לא לעיכובא. הבית יוסף העיר דאדרבה לשון זה משמעו אף לעיכובא, דהב"ח דחה את תלונת הב"י, והוכיח מכמה מקומות דלשון צריך משמע דהוי לכתחלה, עי"ש

ומ"מ כתב המגן אברהם (סי' תרע"א ס"ק י"ב) דכאשר אדם טרוד בעסקיו פטור הוא מלהתפלל בציבור. (ובערור השלחן (סי' צ' סעיף כ') כתב שנהגו להקל בזה משום דגם דרך ארץ מצוה היא, דמצוה על האדם (לכלכל את משפחתו, ומצוה זו דוחה תפילה בציבור, ואכמ"ל

וק"ו בן בנו של ק"ו דכאשר יש חשש סכנה ופיקו"נ בשעת מגיפה שפטור האדם מתפילה בציבור ומילתי אמורה זה מכבר, שאם נבצר ממנו מלהתפלל בציבור, יש להתחזק כנגד זה בכונת התפילה, וכל אחד יוסיף זמן בתפילתו, וכונת התפילה חשובה יותר מתפילה בציבור

ב

המתפלל ביחידות האם עדיף שיתפללו שנים יחד

הנה חידוש גדול כתב אדונינו זקננו מהר"ם בנעט (חי' מהר"ם בנעט ברכות י"ח ע"א ד"ה בן עזאי) דגם שנים המתפללין ביחד הוי בכלל מה שכתוב "הן אל כביר ולא ימאס", דמיעוט רבים שנים ואין גדר זה ענין לתפילה בציבור

אך לכאורה הדברים נסתרים מדברי הגמ' בברכות ז' ע"ב

אמר ליה רבי יצחק לרב נחמן מאי טעמא לא אתי מר לבי כנישתא לצלויי, אמר ליה לא יכילנא. אמר ליה "לכנפי למר עשרה וליצלי. אמר ליה טריחא לי מלתא. ולימא ליה מר לשלוחא דצבורא, בעידנא דמצלי מאי, צבורא ליתי ולודעיה למר. אמר ליה מאי כולי האי, אמר ליה דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי רבי יוסי ברבי חנינא. דכתיב ואני תפילתי לך ה' עת רצון - אימתי עת רצון - בשעה שהצבור מתפללין רבי אחא ברבי חנינא אמר, מהכא הן אל כביר ולא ימאס, אמר, מהכא כה אמר ה' בעת רצון עניתיך תניא נמי הכי, רבי נתן אומר מנין שאין. וכתבי: פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי וכתבי פדה בשלום נפשי, הקדוש ברוך הוא מואס בתפלתן של רבים, שנאמר הן אל כביר ולא ימאס מקרב - לי וגו'. אמר הקדוש ברוך הוא כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הצבור, מעלה אני "עליו כאילו פדאני, לי ולבני, מבין אומות העולם

הרי שפירשו פסוק זה לתפלה בציבור דהיינו בעשרה ולא סגי בשנים

ועוד יש להעיר מרש"י סוטה (ל"ג ע"א) דבתפילת הציבור מותר להתפלל ארמית דאין צריך לסיוע מלאכי השרת משום דכתיב "הן אל כביר לא ימאס תפלת רבים" הרי רק בתפילת הציבור נאמר פסוק זה. הרי דגם כאן מבואר מפסוק זה אכן נאמר בתפילה במנין עשרה ולא בשנים

ו'ומה שהוכיח ממה שאמרו שם בגמ'

גופא המשמר את המת אף על פי שאינו מתו, פטור מקריאת שמע ומן התפלה ומן התפילין ומכל מצות "האמורות בתורה. היו שנים, זה משמר זה קורא, וזה משמר זה קורא. בן עזאי אומר היו באים בספינה, יחניחו בזוית זו ומתפללין שניהם בזוית אחרת

לכאורה מסתבר טפי דכל כוונתם דמותר להם להניח את המת ולהתפלל כיון שבספינה המה שאין בה עכברים, אבל אין הכוונה שמצווה עליהם להתפלל שניהם כאחת

ג

גדר תפילת הציבור

הן ידוע מש"כ החת"ס (ליקוטי תשובת סי' י"ג ובחת"ס עה"ת פר' ויקרא) דעיקר תפילה בציבור אינו אלא בחזרת הש"צ אבל בתפילת הלחש שבה כל אחד מתפלל בפני עצמו אין זה אלא תפילת היחיד, והרבה יחידים מתפללים ביחד אך מ"מ תפילת היחיד הוא

ותמה עליו האג"מ (או"ח ח"ג סי' ט') ולא נתקרה דעתו עד שכתב שתלמיד טועה כתב תשובה זו, אך לא ידע האג"מ שהחת"ס חזר על דבריו בחידושו עה"ת והישנות הדבר פעמיים מוכיח בעליל שאכן זה דעת החת"ס

ופשיטא לי לאג"מ דתפילת הלחש היא עיקר תפילת הציבור ולא חזרת הש"צ, ובפרט בזמנה"ז שאין הש"צ מוציא את הרבים ידי חובתו ואינו אלא מנהג אבותינו שבידינו כמו שכתב הטור בשם הרמב"ם (או"ח סי' קכ"ד), עי"ש

וכבר הבאתי במק"א שגם הפמ"ג (א"א סימן ק"ט סק"ט וסימן קכ"ד סק"ה) והאשל אברהם (סימן נ"ב ס"א וסימן קכ"ד סעיף ב' בהגה) כתבו דהמתפלל ביחד עם הש"צ עלה בידו תפילה בציבור, אך לא הפליגו כהחת"ס לטעון דתפילה עם הש"צ הוי עיקר תפילה בציבור, ולא כתבו אלא דאף זה הוי תפילה בציבור

וגם זאת לא עלתה על דעתם לומר דתפילת הלחש אינה תפילת הציבור, ואת אלה חידש החת"ס כמבואר.

וביסוד הדבר נראה דשני דינים יש בתפילת הציבור

א. כאשר רבים מתפללים ביחד, במקום אחד ובזמן אחד הרי זה תפילה בציבור, וזו תפלת הלחש

ב. כאשר רבים שותפים בתפילה, ואחד מוציא את כולם ועל ידו משתתפים כולם בתפילה חדא, הרי גם זאת תפילה בציבור

וכבר מצינו שני גדרים אלה בתחום אחר, דהיינו בדין "ברב עם הדרת מלך", וכבר ביארתי במק"א דיש בהלכה זו תרי גוונים. כשאחד מוציא את הרבים ידיו חובתן וכשרבים מקיימים מצוה בצוותא חדא, עיין מנחת אשר כללי המצוות (סימן י"ב אות ד'), ואכמ"ל

ב

"בדין" בשעה שהציבור מתפלל

במקום שנסגרו בתי הכנסיות ובטלה תפילת הציבור וכל אחד מתפלל ביחידות, האם ראוי שכולם יתפללו בשעה אחת, וכמ"ש לעולם יתפלל אדם בשעה שהציבור מתפלל

הנה יסוד השאלה מה מעלת שעה שהציבור מתפלל, האם זה משום שיש ציבור שמתפלל בעשרה ושערי תפלה נפתחים לתפלת הציבור, וממילא גם תפילת היחיד מתקבלת, או שמא עיקר כונת הדברים דאף אם אין העם מתפלל בעשרה מ"מ יש סגולה להתפלל ביחד עם הרבים ואף אם אין בידו תפלת הציבור מ"מ הוי בכלל תפילת רבים. ונפ"מ בנידון דידן דאין כאן תפילת הציבור בעשרה, ומ"מ יש כאן תפילת רבים

והנה מקור הלכה זו בברכות (ז' ע"ב) שם אמרו: "דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, מאי דכתיב 'ואני תפילתי לך ה' עת רצון - אימתי עת רצון - בשעה שהציבור מתפלל"

הרי דשעה שהציבור מתפלל עת רצון הוא, אך עדיין יש לעיין האם העת רצון הוא ע"י שעשרה מתפלל ביחד והשכינה שרויה ביניהם, או שמא תפילת הרבים מעוררת רצון עליון ורחמי שמים, אף שאין מצטרפים זה עם זה לומר דבר שבקדושה

ולכאורה נראה טפי שאין הדבר תלוי במנין המתפלל ביחד אלא ברבים המתפלל בחדא מחתא ובשעה אחת, ושתי ראיות לדבר

א. כתב המגן אברהם (סי' צ' סק"ד ו"כ"כ שוב בסי' תקצ"א סק"ט) דהמתפלל שחרית בשעה שהציבור מתפלל מוסף אינו נחשב בשעה שהציבור מתפלל. הרי דאף שבשעה זו מנין אנשים מתפללים, מ"מ כיון שאין מתפללים את אותה התפילה אין זה נחשב שעה שהציבור מתפלל, וכ"ה בשו"ע הרב (סי') ובמשנה ברורה (סק"ל)

והנה אם מתפלל אדם ביחד עם הציבור, אעפ"י שהם מתפללים תפילה אחת והוא מתפלל תפילה אחרת הוי תפילה בציבור, כדמשמע בדברי המשנה ברורה שם, וכך כתב להדיא בברכי יוסף (סי' ס"ט סק"ב) ובכף החיים (שם סק"ט). וע"כ דשני דינים יש כאן, ואף שהמתפלל בשתי תפילות יכולים להצטרף למנין עשרה, מ"מ המתפלל שחרית בשעה שהציבור מתפלל תפילה אחרת אינו בכלל הסגולה דבשעה שהציבור מתפלל, ולכאורה יש ללמוד מזה דהמעלה דבשעה שהציבור מתפלל עיקרו ויסודו במה שרבים מתפלל תפילה מסויימת בשעה חדא, והן א-ל-כביר לא ימאס תפילת הרבים

ויש לדון ולפלפל בזה, ומ"מ אין זו ראייה מכרעת וגמורה לנידון דידן

ובכל עיקר ההנחה דאפשר להצטרף למנין כאשר מתפלל שתי תפילות שונות, עיין שו"ת אגרות משה (או"ח ד' ב')

ב. עוד כתב המגן אברהם (סימן תקפ"ט סק"ד) דכשם שאין ליחיד להתפלל מוסף בראש השנה בג' שעות הראשונות אלא בשעה שהציבור מתפלל, כך גם לגבי תקיעת שופר, דבשעה שהציבור תוקעין יכול גם היחיד לתקוע, וכך פירש המחצית השקל את כוונת המג"א, עי"ש

הרי דגם לגבי תקיעת שופר יש מעלה בשעה שהציבור תוקעין בשופר, אף דאין דין צירוף עשרה לגבי תקיעת שופר, וגם מזה מוכח לכאורה דכל ענין בשעה שהציבור מתפלל אינו תלוי בגדר מנין עשרה שמצטרפין, אלא משום כח תפילת הרבים דשעת רצון היא

אמנם בשו"ע הרב (שם סי' צ' ס"י) כתב דמי שאינו יכול להתפלל עם הציבור, יתפלל בשעה שהציבור מתפלל **בבית הכנסת**

סוף דבר, אף שלא מצאתי בזה ראייה מפורשת, נראה דראוי לקבוע זמן מסויים שבו כולם יתפללו ביחד אף שכל אחד יתפלל בביתו.

ומלבד סגולת השעה שהציבור מתפללין, כמדומני שיש בזה תיקון גדול מצד טבע הבריות, שהרי במצב אומלל זה שבו בתי כנסיות שוממין לדאבון לבנו וכל אחד מתפלל בביתו, גדול החשש שלא יקפידו בזמן תפילה וזמן קר"ש, ורבים יזלזלו בתפילתן ולא יאריכו בה כראוי וכנכון, ואם יקבעו זמן להתפלל ביחד, יש בזה חיזוק עצום לשלימות התפילה וכוונתה.

ולדעתי אם אפשר שכולם יתפללו ביחד אף ישמעו זא"ז וא' ישמש כמעין שליח ציבור ויסיים כל פרק בקול, כך נאה וכך יאה, אף דפשוט וברור שאין מצטרפים בדרך זו לומר חזרת הש"צ או כל דבר שבקדושה

ג

צירוף מנין דרך מרפסות

בדבר השאלה עקב התפשטות מחלת הקרונה והחשש הגדול מהידבקות בתפלת הציבור בבתי כנסיות, רוצים כמה שכנים להתפלל במרפסות בתיהם כאשר הם רואים זה את זה כל אחד ממרפסת ביתו. אלא שבין שתי עמודות הבנין עובר חדר מדרגות פתוח המשרת את הדיירים שמשני הצדדים. ושואל מעכ"ת האם מצטרפים הם למנין

הנה מבואר באו"ח (סימן נ"ה סי"ד)

מי שעומד אחורי בהכ"נ וביניהם חלון, אפילו גבוה כמה קומות, אפילו אינו רחב ארבע, ומראה להם פניו "משם, מצטרף עמהם לעשרה

ומקור הלכה זו בשו"ת הרשב"א (ח"א סי' צ"ו), והרשב"א למד הלכה זו מדיני זימון בברכת המזון דאם רואים זה את זה מצטרפין, והוא הדין לגבי צירוף למנין עשרה בתפילה

הרי לן דכל שרואין זה את זה מצטרפין אף אם אין עשרה במקום אחד, ואף שיש קיר מפריד ביניהם

אלא שיש לדון דהלא להדיא כתב המחבר (סי' קצ"ה ס"א) די"א דאם דרך הרבים מפסקת בין שני הבתים אינן מצטרפים. ויש לעיין בני"ד אם מעבר המדרגות הוי כדרך הרבים

והט"ז (סי' קצ"ה ס"ק ב') כתב דלאו דוקא דרך הרבים אלא הוא הדין בשביל של יחיד, דהלא מקור הלכה זו במס' פאה (פ"ב מ"א) "ואלו מפסיקין לפאה הנחל והשלולית ודרך היחיד ודרך הרבים ושביל הרבים ושביל היחיד הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים והבור והניר וזרע אחר והקוצר לשחת מפסיק דברי ר' מאיר וחכמים אומרים אינו מפסיק אלא אם כן חרש

הרי שדין שביל היחיד כדין רשות הרבים, עי"ש

ולכאורה דבריו תימה, דהלא מקור הדברים בתלמידי רבינו יונה (ברכות ל"ז ע"ב מדה"ר), ולהדיא כתבו "ואם רשות הרבים מפסקת ביניהם נראה שאינם מצטרפות בשום ענין". וכך העתיק הבית יוסף, וכן הוא גם לשון השלחן ערוך, ואם איתא דכך הדין גם בשביל היחיד, תימה למה לא כתבו אלא ברשות הרבים, ומדשתקי רבנן שמע מינה לא ניחא להו

וראיתי במגן גיבורים (אלף המגן סק"ב) שדחה את דברי הט"ז וכתבו שאין לדמות הא דהלכות פאה לצירוף לזימון עי"ש, ולכאורה צדקו בדבריהם כמבואר

אך באמת יש לעיין בכוונת המגן גיבורים, ואפשר שלא באו לחלוק על דברי הט"ז שהחמיר בשביל של יחיד אלא כוונתם לפקפק בדברי האליה רבה שכתב דאם אין השביל קבוע גם בימות הגשמים אינו מפסיק כמו שכתב הרמב"ם לגבי פאה, שהרי תחילה ציטטו את דברי הט"ז דגם שביל של יחיד מפסיק, ושוב הביאו את דברי האליה רבה, ועל זה כתבו: "ולפע"ד אין עניינו לשם דכאן הקפידה בשביל שהוא רשות אחרת "כנ"ל ועיין בהשגות הראב"ד שם

וכדי להבין את דבריהם נביא את דברי הרמב"ם והראב"ד

הנה כתב הרמב"ם (הל' מתנ"ע פ"ג ה"ג)

וכן אם היה מפסיק דרך היחיד שהוא רחב ארבע אמות או דרך הרבים הרחב שש עשרה אמה אבל שביל "היחיד והוא פחות מארבע או שביל הרבים פחות משש עשרה אמה אם היה קבוע בימות החמה ובימות הגשמים מפסיק, ואם אינו קבוע בימות הגשמים אינו מפסיק אלא הרי הוא כשדה אחת

והשיג הראב"ד

אבל שביל היחיד וכו'. א"א לא כי אלא אפילו יש לו ארבע אמות אלא שהשביל הוא דרך שבין השדות "

"והכרמים ואינו דרך עוברי דרכים

הרי שלדעת הראב"ד אין הדבר תלוי אם יש בו ד' אמות, אלא כל שאינו **דרך עוברי דרכים** אלא דרך שבין שדות וכרמים אינו מפסיק

ויסוד הדבר לדעת הרמב"ם תלוי אם יש לשביל ד' אמות, ולדעת הראב"ד אין הדבר תלוי אלא במהות השביל ודרך תשמישו

ועל זה כתבו המגן גיבורים דלגבי זימון מסתבר דלכו"ע אין הדבר תלוי אלא במה דהוי רשות אחרת בפני עצמו, ולא בקביעות דימות החמה וימות הגשמים

אך לא ברור לי במה כוונתם להיתלות בדברי הראב"ד ולמה ציינו לדבריו, ואפשר שאכן כוונתם להשיג על עיקר דברי הט"ז, סו"ד לא ירדתי לסוף דעתם בזה

והנה בשו"ע הביא שיטה זו בשם י"א, אך אין ללמוד מזה שספק יש בדבר, דהלא ידוע שזה דרכו וסגנונו של השו"ע, דשיטה שלא מצינו אלא בדברי אחד הראשונים או מעט מן הראשונים נהג השו"ע לכתוב בשם י"א, וכ"כ הסמ"ע (חו"מ סי' ט"ז ס"ק ח'), עי"ש

ומ"מ נראה להלכה שאכן יש לצרף את כל אלה שמתפללים במרפסות, ואבאר

הנה בבאר היטב (ס"ק ו') ציין לשיירי כנה"ג, סתם ולא פירש. ובשערי תשובה (ס"ק ט"ו) הביא שנחלקו בזה גדולי הדורות, בשיירי כנה"ג פקפק בפסק השו"ע עפ"י הרשב"א, אך בשו"ת מטה יוסף (ח"ב סי' י"ג) "כתב להקל" וכן עמא דבר ולית דין צריך בשש

ועוד הביא בשערי תשובה את דברי החיד"א במחזיק ברכה בענין שדומה ממש לנידון דידן בבני אדם שלא יכלו לצאת מביתם בגזירת המושל מחמת עיפוש האויר, וכתב דכל כה"ג מסתבר יותר דמצטרפין לכו"ע כיון שהם מראין פניהם זה לזה ואינם יכולים להתקבץ יחד

ועוד כתב שם דאף כשיש קצת טרחה לרדת לבית הכנסת יש להקל לצרף אותם כל שמראין פניהם ורואים זה את זה, כ"ש בנידון דידן שבגזירת מלכות אין זה בידם, וכדי שלא יבטלו מקדיש וקדושה כל ארבעים יום כתב להקל, עי"ש

וכל הגדולים הנ"ל, כנסת הגדולה, מטה יוסף והחיד"א לא טרחו להדגיש שאם שביל מפסיק ביניהם אינם מצטרפין, וכבר כתב הפרי מגדים (סי' נ"ה א"א סק"ב) דצירוף למנין קיל טפי מזימון, שהרי בזימון צריך רואין זה את זה אפילו בחדר אחד, ובתפילה לא צריך

ומ"מ לא ראיתי מי שחולק על הט"ז להדיא, אך מ"מ נראה דבחדר המדרגות שאינו אלא משמש את דיירי הבית, אינו דומה אף לשביל יחיד, ומשו"כ נראה דמצטרפין

ומ"מ נראה בני"ד דכיון דבשעת הדחק עסקינן וכדי למנוע סכנה נוראה רצוי להימנע מקיבוץ אנשים בקירבה יתירא, נראה להקל שיכולים להצטרף למנין ולומר קדיש וקדושה

ביקרא דאורייתא

אשר וייס

ד

תפילה בגינות וברחובות עיר

יהודים רבים בכל מקומות פזוריהם ארגנו מניני תפילה בין הבתים ועל הגגות וברחובות עיר, בהנחה שבמקום פתוח דשלטי ביה אוויר, סכנת ההידבקות מועטת

ויש לעיין אם אריך למיעבד הכי, דהלא אמרו חז"ל (ברכות ל"ד ע"ב) "אמר רב כהנא: חציף עלי מאן דמצלי בבקתא". וברש"י שם: "בבקעה, שכשהוא במקום צניעות חלה עליו אימת מלך, ולבו נשבר". וכ"ה בשו"ע (סי' צ' ס"ה)

"לא יתפלל במקום פרוץ, כמו בשדה, מפני שכשהוא במקום צניעות חלה עליו אימת מלך ולבו נשבר"

אמנם בשערי תשובה (שם סק"א) הביא מבתי כהונה ומספר מזבח אדמה דבמקום המוקף מחיצות לית לן בה ובברכי יוסף כתב שכך נהגו בירושלים. וכן נהגתי אף אני בכולל התפללנו בחדר פנימית המוקפת מחיצות תחת כיפת השמים

ונראה לכאורה דלא בעינן בזה דין מחיצות כמו לגבי רה"י בשבת ואף לא שתיים וטפח כדין דפנות הסוכה, אלא כל דהוי מקום צנוע וצדדי ולא בבקעה פתוחה יש להקל בשעת הדחק

וגדולה מזו הביא המשנה ברורה (ס"ק י"א) מהפרי מגדים והחיי אדם (כלל י"ז ס"א) דבשעת הדחק יהדר להתפלל בין האילנות, הרי דעיקר הקפידא לא להתפלל בשדה פתוח, שממעט בזה אימתא דשמיא

והנה התוס' שם תמחו ממאי דכתיב ויצא יצחק לשוח בשדה, ואמרו חז"ל אין שיחה אלא תפילה ודרשו: מכאן שיצחק תיקן תפילת מנחה, הרי שיצחק התפלל בשדה. ותירצו בשתי דרכים

א. שם מיירי בהר המוריה. וכוונתם דפשיטא לן דכאשר מדובר בהר המוריה מקום השכינה, ודאי שאין בזה גרעון וחסרון ביראת ה' אלא תוספת וריבוי. ומטעם זה הסברתי שהרבבות ומאות האלפים שמתפללים בכותל המערבי תחת כיפת השמים נהגים כהוגן. ואין כל עדיפות להתפלל בחלק המקורה של הכותל

ב. אין קפידא אלא במקום שעוברין בו הולכי דרכים. והבית יוסף דחה תירוץ זה מהלכה משום דברי הזהור, ולכן פסק השו"ע דבכל ענין אין להתפלל בשדה

ע דההולך בדרך מותר לו להתפלל בשדה ובבקעה, וכך נראה בכל ענין דאי אפשר בענין "ומ"מ מבואר בשו"א

וכך גם בנידון דידן עדיף להתפלל תחת כיפת השמים במקום רחב ומאוורר מאשר בחדר צפוף שסכנתו מרובה

והנה האחרונים תמחו בדברי הרי"ף, הרמב"ם והרא"ש שהשמיטו הלכה זו ולא כתבוה, ובחידושי שמשן רוקח לזקנינו שהיה מאדירי התורה בדורו דור דעה, כתב שלפי הנראה הם פירשו דאין כונת חז"ל לבקעה אלא לצריך קטן ורעוע וכלשון בקתא בכל מקום, ולפי זה כתב שדברי רב כהנא הן הם דברי רבי יוחנן שאין להתפלל במקום שאין בו חלונות, ע"ש

אך להאמור אין הדברים מתיישבים על הלב, דמה ענין זה אצל זה, והלא מקרא למדו שיש להתפלל במקום שיש בו חלונות. אך בהגהת הרש"ש כתב כעין דבריו לפני דברי תלמידי רבינו יונה בברכות (כ"ד ע"ב מדה"ר) בטעמא דמילתא שאין מתפללין בבית שאין בו חלונות

"אפשר לומר שהטעם הוא מפני שע"י ראיית האור תתישב דעתו יותר ויוכל לכון כראוי"

ולפי דבריו אכן מסתבר דא דמתפלל בביקתא חציף מישך שייך להא דאין להתפלל בית שאין בו חלונות

והתוס' יו"ט במעדני מלך על הרא"ש (פ"ה ס' כ"ד אות פ') כבר כתב דהרי"ף והרא"ש כפי הנראה השמיטו הלכה זו משום קושיית התוס' מיצחק אבינו שהתפלל בשדה, ע"ש

"לך עמי בא בחדריך וסגור דלתך בעדך"

(ישעיהו כ"ו כ)

כ"ו אדר תש"פ

הנה אמרו חז"ל (ב"ק ס' ע"ב)

תנו רבנן דבר בעיר - כנס רגליך, שנאמר ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר, ואומר לך עמי בא "בחדריך וסגור דלתך בעדך, ואומר מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה

ידעו חז"ל בחכמתם ובקדושתם שבזמן מגפה מצווים אנו להתכנס בבתיים ולהימנע מחברתם של הבריות "כנס רגליך" אמרו, וכדברי הכתוב "בא בחדריך וסגור דלתך בעדך

כבר גליתי דעתי הנחרצת שיש לשמור בקפדנות יתירה על כל ההוראות של משרד הבריאות, ומתחנן אני בפניכם בתחנונים, אנא שמרו על נפשותיכם פן חלילה נאחר את המועד כמו ארצות אחרות שבעולם

אלפי בתי כנסיות נסגרו ברחבי העולם ובארץ ישראל, ורבבות עמך ישראל מתפללים בביתם ביחידות, פיקוח נפש דוחה כל התורה, אף שבת ויום הכיפורים שאיסורם כרת נדחים מפני פיקוח נפש וק"ו לתפילה בציבור

לכל אלה שבצער ובכאב מתפללים ללא מנין, נחזק את לבם בדברי הגה"ק בעל שם משמאל (שם משמאל סוף ספר מועדים) שכתב לחתנו שעקב חולי נבצר ממנו להגיע לבית הכנסת, הלא שליח ציבור מוציא עם שבשדות, ומי שנאנס מלבא לביהכ"נ כל שליחי הציבור שבעולם שליחיו המה, ובדאי יש ביניהם מי שתפילתו זכה וטהורה ועולה לטובה לפני כסא הכבוד, תחזקנה ידיכם ורוחכם ותפילותיכם יתקבלו לרצון

אלה שמתפללים בביתם ישתדלו להאריך בתפילה ולהתחזק בכוונתה יותר מהרגלם, ואם נגזר עלינו להפסיד תפילה בציבור, נתחזק בכוונת התפילה ויצא הפסדם בשכרם

לא נביא אני ולא בן נביא, ולא נוכל לדעת על מה עשה ה' ככה, אך דברי הרמב"ם (ריש הל' תעניות) נר לרגלנו המה, דכאשר צרה פוקדת את הציבור יש לפשפש במעשינו לחזור בתשובה ולהרבות בתפילה ותחנונים

למודי נסיונות אנחנו, ואף אברהם אבינו אבי האומה הישראלית שדבק בהקב"ה מעצמו לא זכה לחיים שלמים אלא נתנסה בעשרה נסיונות ועמד בכולם (אבות פ"ה מ"ג), ובכל דור ודור עמודים עלינו ללוחותינו. בכל דור ודור ובכל יום ויום הקב"ה מנסה אותנו ומשתדלים אנחנו לעמוד בנסיונות כאומנת אבותינו שבידינו. עברנו הרג ואבדון, ואבותינו נתנסו בנסיון הנורא של השואה, ובעזרה"ת נעבור את הנסיון הזה באמונה ובטחון

יש להתחזק באמונה פשוטה, באהבת ה' שרחמי' אופפים אותנו ובשמחת התורה והמצוה

יש להרבות בתורה, בתפילה וחסד, וישועת ה' כהרף עין

בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל במהרה בימינו אמן

באהבה וביקר

אשר וייס